

Te vroeg

Een gedicht door J.J. Cremer.

TE VROEG.

Aan 't einde van 't dorp ligt de hoeve
Van Reindert en Willis Ter Gou;
De boer — nu naar stad — is 'en stroeve,
Maar zij, ze is 'en abele vrouw.

't Is winter. — Op 't bleekveld daar stoeien
De kindren. — Wat hebben ze 'en pret!
Ze zien er hun sneeuwman al groeien:
„Top! klaar is ie nou met z'n 'pet!”

„Toe Jan, als de drommel naar binnen!
„Roep moeder. Zóo iets zag ze nooit! —
„Schei uit Kees! moet jij weer beginnen?
„Pas op, als je 't hart hebt en gooit!”

Zie, Jan vliegt de deur in. En Keesje,
Hij gooit er — naar d' anderen kant;
En 't vijfjarig roodwangig Treesje,
Ze tuurt nog met al haar verstand:

— Ze was wel niet bang; maar, die sneeuwman,
Hij stond daar zoo groot en zoo dik;
Hij zou vast een heeleboel lusten,
Misschien nog wel meer dan een mik.

Een boterham — nu, 't kan niet schelen;
Dát mag; als hij strakjes maar niet
Den ketelkoek -- al voor zoo velen —
Door 't raam op den middagdisch ziet!

„Zeg moekie,” zoo vleit ze — als de zware
Boerin, door de kinders omringd,
Verrukt, met een: „Heere beware!”
Den lof van hun sneeuwman bezingt.

„Zeg, moekie... nou, moe dan!... die goffert,
„Hij hoeft er toch straks niet van mee?”
„Van wát, kind?” — „Wel moe, van den poffert,
„'t Hielp dan niet dat va is naar stee.”

En moeder, wát zou ze nu zeggen?
't Klein ding had zoo'n hebbriegen aard;
Heel lief — o 'jawel, maar... 't Weerleggen,
Werd dit keer aan moeder bespaard.

„Arm schaap, als je honger moest lijen!”
Roept Kees, en zijn hand scheert den grond:
„Laat jij dezen poffer vast glijen.
„Toe, hap dan, 't is frisch in je mond.”

't Klein meisje ze gilt — Moeder Willis,
Half lachend, trekt Keesje eens bij 't haar.
En dan, als 't klein ding ook weer stil is:
„In huis jongens, 't eten is klaar!”

Daar stormen ze heen. — Straks tezamen
Eendrachtig geschaard om den disch,
Zien ze allen hoe moeder — na 't Amen —
Den koek nu aan 't ronddeelen is.

Trees meent wel dat Piet en dat Keetje
Een grooter stuk kregen dan zij;
Maar Willem...? Nee — ZIJ heeft een beetje,
Een klein beetje meer toch dan hij.

En, of er haar oogjes ook dwalen,
Rechts, links, straks door 't venster almee,
— De sneeuwman komt vast niets meer halen —
Ze smult, en ze lacht zelfs tevree.

Maar zie, nu verschrikt ze: Daarbuiten
Kijkt aaklig, met gulzigen mond,
Een knaap — 't hoofd terzij — door de ruiten,
Zijn hand als een pollepel rond.

„IK nog wat! Gauw moekie! Die bengel...”
Roept Treeske: als ze wijst naar het glas.
En moeder: Och, 't kind is een engel,
En jong, maar — die knaap komt vanpas.

„Ei,” zegt ze, „'k had nog wel een brokje
„Voor ieder. Maar zie-je, dát kind...”
En Saar met haar stem als een klokje:
„Hém geven! Ja, toemaar, gezwind!”

„Wij hebben genoeg, niewaar moekie?”
Vraagt Lientje, wier neus glimt van stroop.
„Ja stellig,” zegt Jan: „van mijn broekie
„Sprong, floep, pas de bovenste knoop.”

„Welzeker!” roept vroolijk 't jong volkje,
„Wij hebben genoeg. Moeder kom!”
Langs 't voorhoofd van Trees drijft een wolkje;
Bij 't koor van de rest blijft zij stom.

En moeder — zoo goed als verstandig —
Geeft Treeske den schotel, en zegt:
„Zoo vrouwke, breng jij 't nu eens handig
„Naar buiten; maar, hou'-em goed recht.

„Vooruit! wij gaan mee!” En klein Treesje,
Ze schreit wel, maar weigert toch niet.
En buiten staat hongrig 't arm weesje,
En glimt nu hij d' optocht daar ziet.

„Hier ventje,” zegt Willis: „dit klantje
„Wou nog wel graag meer; maar aan jou
„Gunt zij toch veel liever 't restantje,
„Omdat je zoo beeft van de kou.

„Als zij je nu óok eens ziet smullen;
„Gerust maar” — en 't jongske valt aan:
„Ik weet het wel zeker, dan zullen
„Haar oogjes gauw vroolijk weer staan.

„Dan voelt ze in haar eigen lief hartje
„Meer vreugd, en veel zoeter genot,
„Dan dat ze van 't stuk nog een partje,
„Heel klein, had gekregen. — Mijn dot!”

Nu kust er de moeder haar snoepje,
Die strak keek; 't rond buikjen vooruit.
En moeder — schuin 't oog op haar groepje:
„Dat smaakte! Is 't niewaar kleine guit?”

„Was 't lekker? Wat zeg je ervan ventje?
„Die kindertjes deelden graag mee.
„'t Is nog wél zoo goed als een centje.
„Niewaar...? Kom! wat zeg je nu... hé?”

En 't jongske, den schotelrand lekkend;
Door 't gauw schransen, glimmend bemorst,
Ziet schuchter naar boven; en, smekkend:
„Ik juffer? — Nóu heb ik zoo'n dorst!”

„Zoo'n dorst!” — De preek lag in 't water;
Maar 't jongske kreeg bier, en genoeg;
En moeder — eerst stil — zei wat later:
„'t Is leering; we waren te vroeg!”

9 April 1874.

www.jacobcremer.nl

Laatst bijgewerkt: 9 januari 2024.